העלון טעון גניזה
עלון מס' 583
שבת פר' שופטים
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ינוז

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינוז חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינוז" 03-6182992

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל
שרה בת מלכה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

מטעמים לשולחן

תמימות-רק "עם ה' אלקיך"!

תמים תהיה עם ה' אלקיך (יח,יג)

לכאורה די היה לצוות "תמים תהיה", ומהו שהוסיף הכתוב "עם ה' אלקיך"? כתב בספר "**בן פורת יוסף**": התורה הקדושה מצוה את האדם "תמים תהיה", אבל מהי "תמימות" והאם יש להתהלך בה תמיד? לא ולא! לעתים מה שנראה בעיני אדם "תמימות" וצדקות-באמת נוגד את רצון ה' ונחשב כעברה ממש. על כך אומר הכתוב: "תמים תהיה", אבל ה"תמימות", צריכה להיות "עם ה' אלקיך", תמימות המתישבת עם רצון ה' ודרך התורה. אבל כאשר ההליכה בתמימות ובצדקות אינה עולה בקנה אחד עם רצון ה'-אין מקום להתהלך בתמימות. וכגון מה שאמרו חז"ל (סוטה כא ע"ב):" היכי דמי 'חסיד שוטה'? כגון דקא טבעה אתתא בנהרא, ואמר: לאו ארח ארעא לאיסתכולי בה ואצולה". רואה אדם אשה טובעת בנהר ומחמת תמימותו וצדקותו נמנע מלהביט בה ולהצילה. הנהגה זו אינה הנהגה של תורה והנוהג כך אינו צדיק ותמים אלא "חסיד שוטה". [היו שפרשו בדרך צחות את הפסוק בתהלים (לב,ו):"על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו": "על זאת יתפלל כל חסיד אליך"- הוא מתפלל שיזכה להיות בבחינת "חסיד" ולא יחשב "חסיד שוטה". "לעת מצא"-זו אשה (ברכות ח ע"א). ומהי תפילתו? "רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו"-שלא יזדמן לו שיראה אשה טובעת בנהר ויצטרך להצילה...] סלבודקה היתה פרבר של העיר קובנא, ביניהן הפריד נהר, ומעליו נמתח גשר שחבר בין השתים. פעם חכו התלמידים **לרבי ישראל סלנטר** אך הוא בושש לבוא. כשנתאחרה השעה וגברה הדאגה לשלומו, יצאו כמה מהם לחפש אחריו. כשהגיעו לקרבת הגשר ראו מרחוק את דמותו של רבי ישראל. כשהתקרבו אליו לא האמינו למראה עיניהם: רבי ישראל סלנטר אוחז בידה של אישה ומשוחח עמה. כעבור זמן, לאחר שהאישה הלכה לדרכה לשלום, התפנה רבי ישראל להסביר להם את פשר הדבר, וכך ספר: "בעודי עושה דרכי על הגשר ראיתי אשה רצה על הגשר ומנסה לטפס עליו. נראה היה כי בכוונתה להשליך את עצמה אל הנהר. מהרתי אליה ותפסתי בידה בכח להצילה ממיתה ודאית. רוחה היתה סוערת והיא נסתה בכל כוחה להשתמט מידי. רק לאחר שדברתי על לבה נאותה לספר לי את קורותיה. "היתה זו אישה אומללה ועלובת נפש. בנה היחיד מת, בעלה החולה גסס במשך כמה חודשים ולא מכבר נפח את נשמתו. היה להם סוס שהיתה משכירה אותו וממנו היתה פרנסתה, ועתה התפגר הסוס ונסתתם מקור פרנסתה. האשה קצה בחייה ובמר-יאושה נסתה לקפוץ מן הגשר אל מימי הנהר הגועשים. הוסיף רבי ישראל סלנטר וספר: "דברתי על לבה של אותה אשה, השמעתי באזניה דברי עידוד ונחמה וחזקתי את רוחה הדואבת. רק לאחר שהבטחתי לה כי ארכוש לה סוס חדש, חזרה בה מכונתה לשים קץ לחייה ונאותה לשוב אל ביתה". הנה כי כן, אם היה רבי ישראל סלנטר מקים "תמים תהיה" בלי "עם ה' אלקיך" לא היה זוכה להציל נפש מישראל.

אנכי אנכי הוא מנחמכם (מתוך ההפטרה)

מדוע נאמר פעמים "אנכי"?

באר **הרב אברהם יודלביץ'** בספרו "**דרש אב**": בעצם קשה, איך יכול הקב"ה לכפר על חטאינו, הלא מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול? התשובה היא, כל זה כשמדובר על מלך בשר ודם, שאם מישהו, למשל, ירק עליו או בזה אותו, הוא באמת פגע בו, אבל אדם שעשה עברה, וכי באמת פגע הוא בקב"ה? ודאי שאין אפשרות לפגוע בו יתברך. "אני ה'" קודם שיחטא האדם, ו"אני ה'" לאחר שחטא אדם, לא השתנה בי מאומה. אצל האדם נעשתה עברה, אבל לקב"ה לא ארע מאומה. זהו שאומר הכתוב:"אנכי" הוא אותו "אנכי", לכן אני "מנחמכם" במחילת עוונותיכם וקבלת תשובתכם באהבה.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת שופטים

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	6.05	6.50	8.02	8.42
תל אביב	6.07	7.07	8.04	8.39
חיפה	6.08	6.57	8.05	8.39
באר שבע	6.06	7.07	8.03	8.38

הפטרה: "אנכי אנכי"

ההלכה השבועית

הלכות סליחות

א. החי יתן על לבו בעת אמירת הוידוי והסליחות, לפשפש במעשיו ולחזור בתשובה שלמה, ולהוסיף מצות ומעשים טובים, בהתקרבו ליום הדין שאז שוקלים זכיותיו ועונתיו של כל אדם.

ב. מנהג אחינו האשכנזים לתקוע בשופר בכל יום החל מראש חודש אלול עד ראש השנה בשחרית ובמנחה.

ג. מנהג יפה לומר מיום ר"ח אלול עד יום הושענא רבה, אחר תפלת שחרית, המזמור (תהלים כז) לדוד ד' אורי וישעי ממי אירא. וכמו שדרשו (בשוחר טוב כז), אורי בראש השנה, וישעי ביום הכפורים, כי יצפנני בסוכה, רמז לסוכה.

ד. בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, נכון מאד לכיון היטב בברכת השיבנו אבינו לתורתך, בתפלת שמונה עשרה, ולהזכיר כמה משמותם של אלו שנטו מדרכי ד' ותורתו, ויצאו לתרבות רעה, וביחוד אם הם קרוביו. ה. כבר אמרו דורשי רשומות: "אני לדודי ודודי לי" ר"ת אלול, וס"ת בגימטריא ארבעים, כי בימי אלול ובעשרת ימי תשובה שהם ארבעים יום, התשובה מתקבלת ביותר שהם ימי רחמים, ועוד סמכו על הכתוב: ומל ד' אלהיך "את לבבך ואת לבב" זרעך, ר"ת אלול, שמכאן סמך למה שנהגו להשכים לומר סליחות בכל חודש אלול.

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

אי אפשר היה שלא להתאהב בנעימת קולו של סבא סעדיה. אם תרצו או לא, יש סוד גנטי שעוד יפוענח, כיצד זה זכו מרבית ילידי תימן למינעד קולי שראוי להתקנא בו, ותפישתם המוסיקלית-חזנית היא מן המשובחות ממש. עד לא מזמן לא הייתם יכולים לאתר נער תימני (גם לא דתי) שלא שולט היטב בטעמי המקרא ובשלל מזמורי העדה האותנטיים, שניחוח של הל חריף ונרות נשמה מפכה מהם. הכל בזכות "המורי". סבא סעדיה היה "מורי", מן המפורסמים שבעדה, ועל כן רבים וטובים הדרימו עד לרחובות כדי להתבשם מחוכמתו וללמוד ממנו לחנים עתיקים שעברו מאב לבן, וחלקם לא התפרסמו מספיק. ראשי העדה מכל ארץ תימן שצעדו ליד הזקן הגדול בדרך המדברית הארוכה, שיצאה מצנעא, כדי לעלות על "מרבד הקסמים" לארץ ישראל, התפלפלו עמו כל הדרך וספגו לתוכם עוד עומק חכם. עומקים שליחידי סגולה היו, והם כמו מגדלורים ענקיים על חופים אפלים, מאירים דרך. שירי שלום שבזי שגורים על לשונם, נובעים ממעמקי גרון לאורך כל הדרך. כשנחתו בלוד, אוחזים בספרי התורה שלהם היו מראשי העדה שהבחינו במבט חמצמץ ומודאג מבליח מעיניו השחורות של "מורי" סעדיה. עיניו ראו למרחוק... שכן חכם עדיף מנביא. העולים מתימן שוכנו במעברה ברחובות, וטעמו לראשונה את טעם הקליטה, המריר, את חוסר הצניעות של "הדור החדש" ושל מנהיגיו החצופים שלא התביישו לומר בקול בוטח "כאן ארץ ישראל, היא התכלית, ולכן נגאלנו ולא חייבים לשמור אם כל המצוות" עפרא לפומייהו. אחר-כך נודע שיש ילדים שגזרו להם פיאות והם הועברו לקיבוץ. מורי סעדיה זעק בבית הכנסת, שלא היה אלא צריף מט ליפול במעברה "הם עושים עלינו שמד". אימת "הפנקס האדום" ריחפה בחלל המעברה, וגם לאחר שהועברו לשיכון החדש, מפא"י נופפה דגלי אדום ואיימה כי מי שלא יישר קו ייענש "ולחם עבודה, ואתם יודעים למי מצביעים. וממשלה מקימים בלי "חרות ומק"י". מורי סעדיה ישב בצריף בית הכנסת ובכה לתוך ספר תהילים. הוא חזה ברעד וברטט במסע ההעברה על דת של העדה ששמרה על עצמה בקדושה ובטהרה למעלה מ 2000 שנים, מאחרי גלות בית ראשון. הוא, הישיש בן ה 81 היה חלש מדי, מכדי לעצור את ההשפעות הזרות על צאצאיו, ובעיקר על נכדיו. הוא ראה את העדה מתאדה. ולא האמין. אהוד נולד צבר, הכינוי המודרני לתינוק ישראלי מתוק-חמוץ. הוריו כבר שלחו אותי לחינוך הממלכתי, הכיפה הוטמנה עמוק בכיסו, וכשנישלפה משם פעם או פעמיים בשבוע, היה זאת בשיעור אחר הצהריים עם סבא, מורי סעדיה. הסבא הגדול ליטף את תלתלי נכדו והטעים קולו "וידבר משה אל... תחזור אחרי...". אהוד חזר מילה במילה. קולותיהם היו דומים להפליא, הסלסולים שבקעו מגרונות השניים היו כחוטי-אש ששעטו למרומים, להנעים ולבשם את שירת המלאכים, שבוודאי נבוכה לנוכח העוצמות שבקעו מלב של סבא שבור, ומלבו של נכד תמים.

"ועכשיו שיר השירים" הסבא פתח סידור והשניים החלו לנגן בהרמוניה קולית "שיר השירים... ישקני.. עת הזמיר הגיע... וקול התור נשמע בארצנו". אהוד עצם עיניים והתרכז, במלים ובמנגינה. גופו רעד מעונג ומהתרגשות, הצליל האנושי, המלאכי משהו, ההרמוני, העוטף ומחבק לב ונפש, הטמיע בקרביו אהבה לסבא, לשיר השירים, לשלמה המלך. הוא פקח עיניים והבחין בפרוכת התכולה נעה לאיטה עם משב הרוח מן החלונות, וניחוח משכר של פרחי איזדרכת סגולים כבש את נשמתו. כמה שהוא אהב ריח זה. שהתמזג עם הנעימה הווקאלית הנטועה אי שם בצנעא, או או במעלות עליהם עמדו הלוויים בבית המקדש. סבא הניח ידו הגרומה, על תלתלי הילד ולחש לו "אהוד, אתה מנגן יפה במיתריך, זה עושה נחת רוח לד' שבמרומים, עת הזמיר הגיע... לעתיד לבוא נשמע שירה חדשה, זמירות שמיימיות אוזן לא שמעתם, ומשיח צידקנו יבוא לטהר את הארץ, ובית המקדש ירד מן השמים משוכלל... אנחנו אומנם לא לוויים, אבל בוודאי שנגיע לשם בזריזות, ונשיר עם כולם בקול גדול... עת הזמיר הגיע, עת הזמיר אהוד". אהוד חייך "תודה סבא. אל תשכח לקרוא לי כשהוא יגיע..." ויצא לאיטו מן הצריף, תחב את הכיפה לכיס והחל לדהור באופניו. עד גיל 13 הוא למד עם מורי סעדיה, אח"כ הסבא נחלש מאד, הפך לסיעודי, ובגיל 20, כשהיה חייל ליוו את הסבא הגדול אלפים רבים מכל הארץ. אהוד, קצין לבוש מדים אחז באלונקה ומירר בבכי. סבא הלך לבית עולמו, וחלון גדול של זכרונות ילדות הגיף את עצמו באפלולית הזמן. אהוד הרגיש שמכאן ואילך העולם חסר משהו. חסר את סבא. ואולי עוד משהו חסר, הוא לא ידע מה.

האמת היא, שלחיים התובעניים ישנן עוצמות נוראיות לכסות באבק דק את הדברים הטובים והיקרים ואפילו לקעקע את חשיבותם. כשאהוד השתחרר מן הצבא אחרי שנת קבע, קינן בקרבו חלום מאד מצוי ומאד בהישג יד, ארצות הברית. החלום הזה עטף רבבות רבבות של צעירים ישראליים לאורך כל שנות המדינה, ובזרועות רעות בלע אותם אל הטרוף החומרי של האומה, שאיננה אלא תפירה לאומית של קרעים קרעים, אומות שונות ומהגרים בשלל צבעים. אבל מה לעשות שהאופרה הזו, למעלה מ 100 שנים משדרת אופוריה, אצילות וסיפורי הצלחה. אהוד בן ה 22 רצה להיות מליונר. פתאום העיירה רחובות נראתה בעיניו קלושה מתמיד, הצבא דמה לו למשחק של חיילי בדיל ועופרת בגן הילדים, והמדינה? כל כך קטנה ומיזערית שעושה רעש גדול אבל חסר משמעות אמיתית, כך חשב. ההורים ניסו להניאו, אבל הסחף הוא סחף, ולאחר כמה מילמולי התנצלות, הדוק בשתי מזוודות הוא צעד בטוחות בתוך הטרמינל ועיניו כמו שמש קודחת שואפות להצלחה. כן, הוא יחזור לכאן, אבל כמו גדול, לא עוד אהוד התימני הרזה והנמוך, לא עוד אחד מן השכונה שהולך ללטש יהלומים, או להתפרנס מנהיגה על מונית או מדוכן פלאפל אסלי. קריירה אקדמית לא עניינה אותו, הוא רצה לעשות כסף, הרבה, ומהר. פרק ב': אמריקה. כמו כל ישראלי מצוי, הוא צעד ברחובותיו ובשדרותיה של ניו-יורק ולא האמין למראה עיניו. בניני הענק איימו לבלוע אותו, הרכבות הדוהרות, גשרי הענק שאין להם סוף, עיר ללא הפסקה, שמשדרת ריתמוס של יצירה ממונית שלא נגמרת. עובדים ועובדים סביב לשעון, מקטירים ומזבחים לדולר. זה התאים למיקצב הפנימי של הישראלי הצעיר, שמהר מאד התברג במשרדיו של מיסטר ויליאם קונרי יבואן מקומי, שראה בקצין הישראלי פוטנציאל של סוחר ממולח, אחד כזה שיסגור לו עיסקאות דשנות, והוא לא טעה אדון קונרי. האנגלית במבטא האמריקני מהר מאד הפכה כמעט לשפת האם של אהוד. הפוזה של הקצין הישראלי המשוחרר, קנתה לו אוהדים רבים בקהילית הסוחרים המקומית, שסגרו איתו עיסקאות יבוא יצוא, להותירו לבוס שלו רווח נאה. האמת היא שקונרי, גוי גבה-קומה ובעל הופעה מרשימה, לא היה קמצן. מחוץ למשכורת נאה, נהג להוסיף בונוסים לנציגו הצעיר, ונהנה לגלות מדי יום כיצד עסקיו נפתחים לאופקים חדשים. אהוד ניהל משא ומתן חרוץ עם כמה קונסולים מסין וטוויאן, והחל לאותת לבוס שלו, להתכונן לקראת הכפלת היבוא במחירים מצחיקים, אהוד הריח, מה שידוע כיום, שסין הולכת להיות מעצמה, כוח האדם שלה זול, והמשמעת העצמית של יצרניה וסוחריה, היא מן הבולטות והחיוניות שיש.

המשך בשבוע הבא- באדיבות המחבר הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

לפני שבועיים, ביום ששי בבקר, לא הרגשתי טוב, פתאום לא יכולתי לעשות כלום, לא יכולתי לזוז, עד כדי כך, שדאגתי איך אוכל להגיע לבית הכנסת. התקשרתי ל**"חסדי ינון"** והזמנתי **"פדיון נפש"**, ואכן עשו. כמו שזה הגיע בפתאומיות, ככה זה גם נעלם כלא היה. ביום שבת הגעתי לבית כנסת, וחזרתי לעצמי, אפשר להגיד, ממש מיד... אין מילים להודות לבורא עולם!

בעילום שם

אחי היקר עשה תאונה עם האופנים לפני מספר ימים ולצערינו המצב הידרדר והוא היה עם צלעות שבורות ומכות ראש ומה לא...מצב לא פשוט בכלל. הרופאים ממש חששו לפגיעה מוחית מסוכנת. מיד התקשרתי לאירגון **"חסדי ינון"** על מנת שיערכו לו תיקון **"פדיון נפש"** והנה בדרך ניסית ממש בשעות הבוקר מספר שעות לאחר שנעשה התיקון בסיעתא דשמיא גדולה, ברוך השם הוציאו אותו מטיפול נמרץ ומצבו התחיל להשתפר לטובה, הורידו אותו כבר מהמיטה לכסא גלגלים ברוך השם! ממש כנגד כל הסכויים והתחזיות.. התקשרתי כעת לבשר ולפרסם את הנס ולהודות לבורא עולם על חסדיו המרובים, ולכם שהייתם שליחים נאמנים תזכו למצוות

אלמליח אסתר-נוף הגליל

אבי השם ישמור אותו, סובל מכאבי ראש מזה שנים, ממש הרבה זמן. שום דבר לא עזר לו, לא מצאו לו שום טיפול שיועיל לו. אחרי שקראתי את העלון, החלטתי לעשות לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"**, אולי מכאן תבוא הישועה...וזה לא יאומן, למחרת עברו לו הכאבים באופן דרסטי. קבלתי על עצמי לבשר בשורות טובות בע"ה, ושזכוי הרבים יעמוד לזכותו...תזכו למצוות!

א.א. דימונה

אחותי ואני בשידוכים, מזה זמן, החלטנו לעשות השתדלות בנושא, והזמנו לשתינו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"**. זה היה לפני פורים, ההפתעה היתה גדולה כאשר סגרנו וורט שתינו בהפרש של יומיים, ונקבעו שתי חתונות בהפרש של שבוע וחצי...רוצות להודות לבורא עולם, שזיכה אותנו לבנות בית נאמן בישראל...אין עוד מלבדו!לא מפסיקות להודות...

בעילום שם

התחלתי לימודים במרכז אקדמי ידוע ורציני, בתחילת הסמסטר שהיה בתקופת הקרונה היה לי מאוד קשה. לא התחברתי לצורת הלימוד מרחוק, ולא הצלחתי להדביק את הפער של כל ההרצאות, ניגשתי לבחינות של סוף סמסטר כשאני במצב בכי רע מבחינת הידע של הקורסים, ומתוך שישה קורסים הצלחתי לעבור רק שניים, ושלוש לא עברתי ואחד לא ניגשתי בכלל. קיבלתי הודעה מהנהלת המוסד שקורסי המשך שלי לא מאושרים לאור תוצאות הבחינות ועלי לבטל אותם. שמעתי על הפדיונות ב**"חסדי ינון"** והחלטתי שאין לי מה להפסיד ועשיתי פדיון, והגשתי בקשה שלמרות הנתונים באופן חריג יאשרו לי את הקורסים ואוכל להמשיך את הלימודים. הלא יאומן קרה ותוך שמונה ימים קיבלתי הודעה מהמוסד האקדמי שאישרו לי את כל הקורסים שביקשתי למרות הנתונים שקודמים. אני מתקשרת על מנת להודות לבורא יתברך ולפרסם את הסיעתא דשמיא שזכיתי לה בזכות הפידיון.

סטודנטית מאושרת מהמרכז

ניתן לקבל את העלון
ולשלוח הודעות
דרך הוואטסאפ
חדש
050-95-80-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכה שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי

מלא את היום החולף שלך בחומרים נצחיים

בליל חורף קר, הגיע רוכל פלוני לווילנא עם עגלתו הטעונה סחורה. השעה הייתה מאוחרת ותושבי העיר ישנו את שנתם העמוקה. הרחובות שוממים, קר וחשוך. בקצה הרחוב בקע אור מאחד החלונות. נכנס הרוכל לבית המואר ומצא את הגאון אליהו יושב ועוסק בתורה. הגאון ציווה לחממו, האכילהו, השקה אותו והכין לו מקום לינה. אחוז התרגשות שאל הרוכל את הגאון: "רבי, האם לכל הפחות אזכה לעולם הבא? "שאלו הגאון: "ועולם הזה יש לך כשאתה שואל על העולם הבא? "נאנח הרוכל והשיב: "איזה עולם הזה? כל השבוע אני נע ונד, אין לי רגע מנוחה, אין לי פנאי להתפלל כמו שצריך, את מחייתי אני מוצא בדוחק וכוחותיי אוזלים. זהו העולם שלי! "השיב לו הגאון: "אם כן, ומה העולם הזה שאתה כל-כך עמל עליו מראהו כך, איך אתה מצפה לעולם הבא, שאין אתה עמל עליו כלל...?"בורא עולם נתן לנו תורה המונה שש מאות ושלוש עשרה מצוות כשחכמים הוסיפו עם השנים עוד שבע מצוות. מצווה אותנו הבורא לשמור את מצוותיו, ובעצם לחיות אותן, להכניסן לחיינו, לעטוף בהן את יומינו, להעשיר בעזרתן את נשמתנו. לעיתים אנו מעצבים ובונים את העולם שלנו על כרעי תרנגולת, משקיעים, טורחים ועמלים יום יום על בניית עולמנו שיום יבוא והוא יחלוף. אין אדם שלא יגיע אל ביתו המקורי, בית שממנו הוא הגיע לכאן, איך ייראו פניו כשיגיע חזרה לביתו בידיים ריקות? בניית העולם הזה היא נצרכת, אך לא הכרחית לקיומך, בניית העולם הבא שלך היא כל תכלית חייך...תמלא את יומך בחומרים בהם תוכל לבנות לך עולם טהור, גדוש בהנאות ונצחי... זוהי בעצם המטרה שלשמה הגעת לעולם...

(רונן קרתא)

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"**חסדי ינון**" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440 או ב- 050-95-80-500